

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΓ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὁποῖον κίνδυνον διέτρεχε γυνή τις, ἐξερχομένη ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ ΣΤ.

— Κύριε Ζεβάν, εἶπεν ὁ Καπελούζος.
— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής ἐκπληκτος, μὲ γνωρίζετε;
— Ὁ Βισκονρὲ μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν.
— Τότε θὰ σὰς διηγήθῃ πολλὰ ἀστεῖα, ἐφώνησεν ὁ Ζεβάν γελῶν.
— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπᾷ καθόλου.
— Ἐχει δίκαιον...
— Ἀλλὰ τῶρα δὲν πρόκειται οὔτε περὶ αὐτοῦ, οὔτε περὶ ὑμῶν, ἐπανάλαβεν ὁ Καπελούζος. Θὰ ἐπανάλθῃ ταχέως ὁ φίλος σὰς Ὀλιβιέρου;
— Μπᾶ! γνωρίζετε τὸν Ὀλιβιέρου;
— Ὅχι, ἀλλὰ γνωρίζω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν εἰδοποίησε νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.
— Ἄ! μπᾶ! σεῖς;
— Ἐγὼ καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶμαι ἐχθρὸς.
— Πολλὸν καλὰ, ἀλλὰ τί θέλετε τὸν Ὀλιβιέρου;
— Νὰ τῷ ὀμιλήσω.
— Μόνον εἰς αὐτόν;
— Μόνον εἰς αὐτόν.
— Τότε, κύριε, ἠμπορεῖτε νὰ τον περιμείνετε.
— Μὴ πῶς ἔχει ἐρωτικήν τινα συνέντευξιν;
— Δὲν πιστεύω, διότι θὰ το ἐγνώριζον ἐγὼ.
— Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον αὐτό; κύριε.
— Ναί.
— Ἡύρετε νέον κατοικίαν;
— Ἀκόμη ἀλλ' ἔχομεν ἓνα φίλον ὁ ὁποῖος μὰς προσφέρει τὴν κατοικίαν του...
— Καὶ εἰς ποῖον ὁδὸν κατοικεῖ ὁ φίλος σὰς οὗτος;
— Ὁ Ζεβάν παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν Καπελούζον.
— Ἀλλὰ γνωρίζετε, κύριε, εἶπεν, ὅτι εἰσθε πολὺ περίεργος;
— Διότι θέλω νὰ σὰς φανῶ ὠφέλιμος.
— Ἐχετε δίκαιον, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸν ἀγνωστον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὰς εἰδοποίησε νὰ ἔλθωμεν εἰς Παρισίους...
— Καὶ ὁ ὁποῖος ἐπηγρύππει πάντοτε τὸν Ὀλιβιέρου ἀπὸ τῆς κινδυνώδους του ἡλικίας...
— Λοιπὸν θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ εὐεργέτου;
— Ναί... ἀργότερον... Ἐννοεῖτε ὅτι, ὅσῳ δι' ἐμέ, ἀγνοῶ...
— Ἐννοῶ κάλλιστα, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει. Ἀλλ' εἰμπορεῖτε νὰ τῷ εἴπητε ὅτι τὸν περιμένομεν ἀνυπομόνως διὰ νὰ μὰς ἐξηγήσῃ...
— Ἀκριβῶς ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ ὀμιλήσω ἐκ μέρους αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀλιβιέρου.

— Ἐξαιρετα!... Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰσθε φίλος μὰς, δός μοι τὴν χεῖρά σου.
Καὶ ὁ Ζεβάν ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Καπελούζος ὠπισθοχώρησε φρικτῶν.
— Ὅχι!... εἶνε περιττόν, ἐψιθύρισε.
— Περιττόν!... μὰ τὴν πίστιν μου, εἰσθε ἰδιότροπος ἄνθρωπος!... Σὰς βεβάζω ὅτι εἶμαι μὲν πτωχὸς νέος, ἀλλ' ἐντιμὸς.
Καὶ ἔτεινεν ἐκ νέου τὴν χεῖρά του.
— Ὅχι, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ Καπελούζος, ὄχι... δὲν εἶμαι ἀξίος τοιαύτης τιμῆς...
— Ὅπως θέλετε, κύριε, εἶπεν ὁ Ζεβάν, δὲν σὰς βιάζω.
— Μὴ με παρεξηγήσετε, σὰς παρακαλῶ, κύριε Ζεβάν, ὑπέλαβεν ὁ Καπελούζος ἰκετευτικῶς.
— Ὅχι, βεβαίως. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς εἴπω ὅτι εἰσθε ἰδιότροπος ἄνθρωπος!
— Ἄς ἐπανάλθωμεν εἰς τὴν ὀμιλίαν μὰς, καλλίτερον.
— Ὅπως θέλετε.
— Μοὶ ἐλέγετε λοιπὸν ὅτι ἔχετε σκοπὸν νὰ κατοικήσητε;
— Ἐχομεν ἓνα ἀξιόλογον φίλον... ἓνα μοναχόν, ὁ ὁποῖος ἤλθε προσωρινῶς εἰς Παρισίους καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων.
— Τῶν Βερναρδίνων;
— Ναί.
— Πλησίον τῆς πλατείας Μωβέρ;
— Ἀκριβῶς.
Ὁ Καπελούζος ἀνεσκίρτησε.
— Αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος μὰς προσφέρει τὸ κελλίον του ἕως ὅτου νὰ εὐρωμεν κατοικίαν.
Ὁ Καπελούζος ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος.
— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σὰς, ὑπέλαβε μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς, θὰ ἐπρωτίμων ἄλλην κατοικίαν.
— Μπᾶ!... καὶ διατί;
— Διότι ἡ συνοικία αὕτη κατοικεῖται ἀπὸ κλέπτας, κακοήθεις καὶ αἰσχρὰς γυναῖκας.
— Ἄ! ὅσῳ διὰ τοὺς κλέπτας, δὲν φοβούμεθα... τί θὰ μὰς κλέψουν!... Ἄν ἐννοήτε διὰ τὰς αἰσχρὰς γυναῖκας, μὴ ἔχετε κἀνένα φόβον... Ἐχομεν ἄλλα σπουδαιότερα νὰ σκεπτόμεθα...
— Καὶ ἐγὼ σὰς συμβουλεύω, κύριε, νὰ μὴ κατοικήσητε εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην.
— Ἴδου καὶ ἄλλη ἰδιοτροπία, ἡ ὁποία μοὶ φαίνεται δυσεξήγητος!...
Θόρυβος ἰσχυρὸς καὶ φωναί, μειμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ξιφῶν, διέκοψαν τὴν συνομιλίαν αὐτῶν.
— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἠκούσθη φωνή τις ἐν τῇ ὁδῷ.
— Ἀκούετε; εἶπεν ὁ Ζεβάν.
— Ναί, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Καπελούζος, κάποιον ἴσως φονεύουν ἢ ληστεύουν... Αὐτὰ συμβαίνουν συχνάκις.
— Ἄθλιε!... ἠκούσθη καὶ πάλιν φωνή τις ἐξῴθεν.
Ὁ Ζεβάν ἀνεσκίρτησεν.
— Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀλιβιέρου!

— Τοῦ Ὀλιβιέρου; ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος.
— Ναί...
Καὶ ὁ Ζεβάν ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου.
— Εἴμ' ἐγὼ, Ζεβάν, ἐλθέ πλησίον μου!...
— Ἐρχομαι, ἀδελφέ μου, ἔρχομαι...
— Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Καπελούζος, ἀνασύρας τὸ ἔξφοδος του.
Καὶ, ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, ἐφάνη ὁ Ὀλιβιέρου, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ἔξφοδος γυμνὸν ἔτι καὶ ἐρυθρὸν ἐξ αἵματος, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ γυναικὸς τινοῦ, ἐχούσης τὰ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ καλύπτρας καὶ ὑποστηριζομένης ὑπὸ δύο νεαρῶν ἀκολούθων. Ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐφαίνετο φορεῖον, οὔτινος τὰ παραπετάσματα ἦσαν κατασχισμένα.
Ὁ Καπελούζος ἐκρύβη εἰς τὸ σκότος.
— Εἰσέλθετε, κυρία, εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου. Οἱ κλέπται ἐτάπησαν ἤδη εἰς φυγὴν, ὥστε εἰσθε πλέον ἐν ἀσφαλείᾳ. Καλὴ ὁσπέρα, Ζεβάν!
— Εἰσαι πληγωμένος, ἀδελφέ μου;
— Ὅχι, καθόλου.
— Εὐχαριστῶ, ἀνδρεῖέ μου νέε, ἐψιθύρισεν ἡ γυνή, τρέμουσα ἔτι ἐκ τοῦ φόβου, εὐχαριστῶ. Τὸ θάρρος σὰς καὶ ἡ γενναϊότης σὰς μ' ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.
Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Καπελούζος ἀνεσκίρτησεν.
— Ὅποια φωνή!... εἶπε καθ' ἑαυτὸν. ὦ! ἐὰν ἦτο...
— Καὶ τί ἀπέγεινεν ὁ ἱππότης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μ' ἠκολούθει; ἠρώτησεν ἡ ἀγνωστος τὸν Ὀλιβιέρου.
— Φεῦ! κυρία, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῶν κακούργων ἐκείνων.
— Ἐφρονεῦθη;
— Ναί, κυρία.
— Ὁ δυστυχὴς! ἦτο ἐξαιρετος ἄνθρωπος!
— Ἄν θέλετε ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο...
— Ὅχι, ὄχι, διέκοψε ζωηρῶς ἡ ἀγνωστος, εἶνε περιττόν!... Καρλότε!
Εἰς τῶν δύο ἀκολούθων τῆς ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.
— Τρέξε εἰς τὸ Λουβρον, τῷ εἶπεν ἡ ἀγνωστος χαμηλοφώνως, διηγήσού εἰς τὴν δούκισσαν τῆς Βάρης πᾶν ὅ,τι συνέβη καὶ εἰπέ εἰς αὐτὴν νὰ σταίλῃ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐνταῦθα, αὕτη δὲ νὰ με περιμένῃ ἐκεῖ καὶ προσέτι ὅτι δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τις τὸ συμβῆν τοῦτο καὶ ἰδίως ὁ δούξ τῆς Βοαβουρδόνης... Ἰπαγε.
Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ὑπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε.
— Καὶ τῶρα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀγνωστος ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου, λέγετε, πῶς δύναμαι ν' ἀνταμείψω τὴν γενναϊότητά σὰς; Τί ἐπιθυμεῖτε;
— Θέλετε νὰ σὰς εἴπω τί ἐπιθυμῶ;
— Λέγετε ἐλευθέρως· εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσω πᾶσαν ἐπιθυμίαν σὰς. Διατί σιωπᾶτε; Ὀμιλεῖτε ἐλευθέρως, τί θέλετε;
— Νὰ σὰς ἴδω, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρου.
— Αὐτὸ μόνον; Θὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Καί παράυτα ἀφῆρεσε τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε μὲν τὴν δροσερότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἦτο εἰς ἐτὶ θαυμασίως ὠραῖον.

— Ἡ βασίλισσα! . . . εἶπεν ὁ Καπελοῦζος. . . Δὲν ἠπατήθην! . . .

Καί, κρυπτόμενος πάντοτε εἰς τὸ σκότος, ἀνέβη ταχέως τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ὑπὸ τινος.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν δούκα, ἐψιθύρισε, νὰ μὴν ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς βασιλείσεως. . . Οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς Παρισίους. . . Δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς!

Ἐν τούτοις ἡ Ἰσαβέλλα ἐθεώρει μεδιῶσα τοὺς δύο νέους, οἵτινες ἔμειναν τε θαυμάσιμοι ἐνώπιον τοιαύτης ὑπερβαλλούσης καὶ ἐξαισίου καλλονῆς.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ἡ βασίλισσα παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὸν Ὀλιβιέρου, εἶπέ μοι, γενναῖε προστάτα τῶν κυριῶν, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὀλιβιέρου καὶ ὁ ἀξιόλογος οὗτος νέος εἶνε ὁ Ζεβὰν Μαγιέ, θετὸς ἀδελφός μου, φίλος μου. Εἶνε ἀριστος ποιητής. . . καρδιά εὐγενῆ καὶ ἐνάρετος. . .

— Μὴ τον πιστεύετε, κυρία. Εἶμαι ἀπλῶς φίλος του.

— Ὁ ἀκόλουθός μου Οὐρβάν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, εἶνε λίαν φιλόμουσος, γράφει καὶ οὗτος ὠραίους στίχους. Θά σας παρακαλέσω πολὺ, κύριε Ζεβάν, νὰ τῷ ὑπαγορεύσητε στίχους τινὰς ἐκ τῶν ὑμετέρων, ὅπως διαφυλάττω αὐτοὺς εἰς ἀνάμνησιν τῆς παραδόξου συναντήσεώς μας.

— Εὐχαρίστως, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν ὑπερηφάνως.

Καί, λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀκόλουθον, ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος τραπέζης, εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς.

— Ἀχ! κύριε Ὀλιβιέρε, ἐπανελάβεν ἡ βασίλισσα, ζῶμεν εἰς κακὴν ἐποχὴν καὶ κατοικοῦμεν εἰς κακὴν πόλιν!

— Δὲν ἔχω εἰσέτι γνῶσιν, κυρία, περὶ τῆς πόλεως ταύτης, διότι μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀφίχθην εἰς Παρισίους.

— Καὶ διατί ἤλθετε ἐνταῦθα;

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος σκληρῶς ἐδολοφονήθη. . .

— Ἐδολοφονήθη. . . ταλαίπωρε νέε! . . . Καὶ ἦτο εὐγενῆς; . . .

— Ἀγνοῶ τὸ ὄνομά του, κυρία, ὡς καὶ τὸ τοῦ δολοφόνου. Ἀλλὰ θά τῃ μάθω ἐντός ὀλίγου, ἐλπίζω!

— Εἶνε πολὺς καιρὸς;

— Ναί, κυρία, κατὰ τὸ ἔτος 1407.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίσεν.

— Ἔτος ἀπαισιῶν ἀναμνήσεων, κύριε, εἶπε περιλύπως.

— Κατὰ τὸ ὁποῖον ἐδολοφονήθη καὶ ὁ δούξ τῆς Αὐρηλιάς δὲν εἶνε ἀληθές, κυρία;

— Παρὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Ἰωάννου τῆς Βουργονδίας, προσέθηκε ἡ Ἰσαβέλλα χαμηλοφώνως.

— Εἰσθε ὑπὲρ τῶν πριγκίπων; κυρία.

— Εἶμαι ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν θυμάτων καὶ κατὰ τῶν δολοφόνων. Καὶ σεῖς ἐπίσης, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε;

— Βεβαίως, κυρία, μισῶ τοὺς κακούργους καὶ τοὺς προδότας. Ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ κατοικῶ, διήλθε συμμορία ἀγρίων ἀνθρώπων, κραυγαζόντων «Ζήτω ὁ Δ' Ἀρμανιάκ!» . . . Διήλθον! . . . καὶ ὄπισθεν αὐτῶν κατέλιπον σωρείαν νεκρῶν καὶ πληγωμένων. . . Τὴν ἐπιούσαν διήλθον ἄλλοι, ὠμότεροι τῶν πρώτων, φέροντες ἐπ' ὤμου ἐρυθρὸν σταυρὸν καὶ φωνάζοντες: «Ζήτω ἡ Βουργονδία!» . . . Ἀχ! κυρία, πότε θὰ ἴδω διερχομένην ἐκ τοῦ χωρίου μου ὁμάδα ἀνθρώπων εὐγενῶν καὶ τιμίων, πότε θ' ἀκούσω ἠχούσας εἰς τὰ ὦτά μου τὰς λέξεις: «Ζήτω ἡ Γαλλία»;

Ἡ Ἰσαβέλλα παρετήρει τὸν νέον σιωπῶσα καὶ θαυμάζουσα τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλά αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΔ'

Αὐθημερόν, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, κατὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν τῷ δουκὶ ἐπιθυμίαν του, ἐπαρουσίασε τὴν σύζυγόν του πρὸς τοὺς αὐλοκὸς τῆς βασιλομήτορος καὶ τῆς βασιλίσσης.

Ὁ Ἐρρίκος, ὡς συνήθως ἔμφροντις, εἶχε κατακλιθῆ, προειδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ, ὅτι, τὴν ἐπιούσαν, ὄφειλε νὰ προεδρεύσῃ μεγάλου συμβουλίου.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠρώτησε κἄν τὸν ἀρχιγραμματέα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ συμβουλίου, διότι ἦτο ἀργὰ καὶ ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ἐγένωσκεν ἀριστα τὸν κύριόν του, ἐπομένως ἤξευρεν, ὅτι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὁ βασιλεὺς, ὑψηλὸς ἢ νῆστις, δὲν ἤθελεν ἀκροασθῆ μετ' ἀκούσεως διαγωγίας πνεύματος τῶν πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεων.

Ἡξευρε δ' ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀγρυπνίαι ἦσαν συχναί—ὁ κληρὸς τοῦ ἀνδρός, ὅστις ὄφειλε νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, εἶναι νὰ μὴ κοιμηθῆται—θὰ ἐσκέπτετο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, περὶ τῆς αἰτηθείσης αὐτῷ ἀκροάσεως καὶ ἤθελε παράσχει αὐτὴν μετ' ἰδιαζούσης περιεργίας, ἀναλόγου πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

Τὰ πάντα συνέβησαν, ὡς εἶχε προείδει ὁ κ. δὲ Μορβιλλιέ.

Μετὰ τρίωρον ἢ τετράωρον ὕπνον, ὁ Ἐρρίκος ἀφυπνίσθη, διότι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ αἴτησις τοῦ ἀρχιγραμματέως ἀνεκάθησε δ' ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐσκέπτετο, πλὴν, κουρασθεὶς νὰ σκέπτηται μόνος, διωλίσθη ἐπὶ τῶν στρωμάτων μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς κλίνης, ἐφόρεσε τὸ μεταξίνον ἐσώβραχόν του, ὑπεδύθη τὰς ἐμβάδας του, χωρὶς δ' ἐπ' ἐλάχιστον

νὰ μεταβάλῃ τὴν νυκτερινὴν περιβολὴν του. ἤτις καθίστα αὐτὸν ὅμοιον φαντάσματι, διηυθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ Σχικώ, εἰς τὸν ὁποῖον τότεν αἰπίως εἶχον τελεσθῆ οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος δὲ Βρισάκ.

Ὁ Γασκόκος ἐκοιμάτο βαθέως καὶ ἐρρεγγεν ὡς κάμινος σιδηρουργοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος ἔσπυρεν αὐτὸν τρίς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τον ἀφυπνίσῃ.

Τὴν τρίτην ὄμως φοράν, ὁ βασιλεὺς συνώδευσε τὸ κίνημα μετ' αὐτῶν φωνῆν του καὶ ἐκαλεσε λίαν μεγαλοφώνως τὸν Σχικώ, ὅσπερ οὗτος ἠνέφξε τὸν ἔτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

— Σχικώ! ἐπανελάβεν ὁ βασιλεὺς.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Αἰ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, πῶς δύνασαι νὰ κοιμάσαι τοιοῦτοτρόπως, ἐνᾧ ὁ βασιλεὺς σου ἀγρυπνεῖ;

— Θεέ μου! ἀνερώνησεν ὁ Σχικώ, ὑποκρινόμενος, ὅτι δὲν ἀνεγώρῃσε τὸν βασιλέα, μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔπαθεν ἐκ δυσπεφίας;

— Σχικώ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, εἶμαι ἐγώ!

— Ποιὸς σύ;

— Ἐγώ, ὁ Ἐρρίκος,

— Βεβηχότατα, τέκνον μου, θὰ εἶναι τὰ μπεκατοῖνα, τὰ ὁποῖα σ' ἔβλαψαν. Καὶ ὄμως σὲ εἶχον προειδοποιήσει ἔφαγες πολλὰ χθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἔπιες καὶ πολὺν ζωμὸν καραβίδων.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μόλις τὰ ἐδοκίμασα.

— Τότε θὰ σ' ἐφαρμάκευσαν, εἶπεν ὁ Σχικώ. Πόσον εἶσαι ὠχρὸς, Ἐρρίκε!

— Εἶναι τὸ πᾶνινον προσωπεῖόν μου, φίλε μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Λοιπὸν, δὲν εἶσαι ἀσθενής;

— Ὅχι.

— Τότε, διατί μ' ἐξυπνᾷς;

— Διότι ἡ θλίψις μὲ καταδιώκει.

— Ἐχεις θλίψεις;

— Πολλάς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Πῶς τόσῳ τὸ καλλίτερον;

— Ναί, διότι ἡ θλίψις ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ σκέπτηται, ἐπομένως θὰ σκεφθῆς, ὅτι δὲν ἐξυπνῶν ἕνα τίμιον ἄνθρωπον εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰμὴ ὅπως τῷ κάμουν δῶρον. Ἐμπρός, τί μοι φέρεις;

— Τίποτε, Σχικώ, ἔρχομαι νὰ συνομιλήσωμεν.

— Δὲν ἀρκεῖ.

— Σχικώ, ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἤλθε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐχεις πολὺ κακὰς συναναστροφάς, Ἐρρίκε, καὶ τί ἤθελε.

— Νὰ αἰτήσῃ παρ' ἐμοῦ ἀκρόασιν.

— Ἄ! ὀρίστε καλοανατεθραμμένος ἄνθρωπος! δὲν εἶναι ὡς σύ, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται εἰς τοὺς κοιτώνας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, χωρὶς οὔτε νὰ βῆξῃ προηγουμένως.

— Τί νὰ ἔχη νὰ μοι εἴπῃ, Σχικώ;

— Πῶς! δυστυχῆ, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόκος, μ' ἐξύπνησας, ἵνα μ' ἐρωτήσῃς τοῦτο;